

Tieslietu ministrija

Brīvības bulvāris 36, Rīga, LV-1536; tālr.: 67036801, 67036716, 67036721; fakss: 67210823, 67285575;
e-pasts: pasts@tm.gov.lv; www.tm.gov.lv

Rīgā

17.08.2021. Nr. 1-17/3457

Uz 29.07.2021. Nr. 02-01.7/190e

Centrālajai vēlēšanu komisijai

Par likumprojektu "Grozījumi Latvijas Republikas Satversmē"

Tieslietu ministrija 2021. gada 30. jūlijā ir saņēmusi Centrālās vēlēšanu komisijas vēstuli ar lūgumu sniegt viedokli par to, vai Centrālajā vēlēšanu komisijā iesniegtais likumprojekts "Grozījumi Latvijas Republikas Satversmē" (turpmāk – likumprojekts "Grozījumi Satversmē") pēc formas un satura ir uzskatāms par pilnīgi izstrādātu Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 78.panta izpratnē.

Tieslietu ministrija ir izvērtējusi lūgumu un savas kompetences ietvaros sniedz šādu viedokli.

Satversmes 65. pants paredz likumdošanas iniciatīvas tiesības vēlētājiem, bet Satversmes 78. pants noteic vēlētāju likumdošanas iniciatīvas realizācijas kārtību: "Ne mazāk kā vienai desmitai daļai vēlētāju ir tiesība iesniegt Valsts Prezidentam *pilnīgi izstrādātu* Satversmes grozījumu projektu vai likuma projektu, kuru Prezidents nodod Saeimai. Ja Saeima to nepieņem bez pārgrozījumiem pēc satura, tad tas ir nododams tautas nobalsošanai".

Satversmes 78. pantā paredzēto tiesību īstenošanai likumā "Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu" (turpmāk – Tautas nobalsošanas likums) ir izstrādāta noteikta kārtība (*skat. Satversmes tiesas 2009. gada 19. maija sprieduma lietā Nr. 2008-40-01 9. punktu*). Tautas nobalsošanas likuma 22. panta pirmā daļa noteic, ka ne mazāk kā vienai desmitajai daļai vēlētāju ir tiesības iesniegt Centrālajai vēlēšanu komisijai pilnīgi izstrādātu likumprojektu. Likumprojektu var iesniegt 12 mēnešu laikā no dienas, kad likumprojekts reģistrēts Centrālajā vēlēšanu komisijā.

Likumprojekts, uzsākot tautas likumdošanas iniciatīvas īstenošanu, tiek virzīts noteiktā kārtībā līdz tā pieņemšanai Saeimā vai izlemšanai tautas nobalsošanā. Tādējādi likumprojekta saturam un kvalitātei jau sākotnēji jābūt tādai, ka tas ir tiesiski derīgs, lai par to balsotu Saeima vai tauta (*skat. Latvijas Republikas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2020. gada 2. marta sprieduma lietā Nr. SA-1/2020*

8. punktu).

Satversmes tiesa ir norādījusi, ka vēlētāji, īstenojot likumdošanas iniciatīvas tiesības, piedalās likumdošanas procesā un ne vien bauda likumdevējam Satversmē noteiktās tiesības, bet arī uzņemas likumdevējam noteiktos pienākumus. Tātad, īstenojot likumdošanas iniciatīvas tiesības, ir jāievēro tās pašas rīcības brīvības robežas, kuras likumdevējam nosaka Satversmes normas un principi (*skat. Satversmes tiesas 2012. gada 19. decembra lēmuma lietā Nr. 2012-03-01 18.3.punktu*). Satversmes 78. panta izpratnē likumdošanas process sākas tad, kad Valsts prezidents iesniedz Saeimai vienas desmitās daļas vēlētāju pilnībā izstrādātu likumprojektu. Savukārt vēlētāju likumdošanas iniciatīvas īstenošana sākas jau agrāk atbilstoši Tautas nobalsošanas likumā noteiktajai kārtībai (*skat. Satversmes tiesas 2013. gada 18. decembra sprieduma lietā Nr. 2013-06-01 12.1.punktu*).

Tādējādi vajadzība jau sākotnēji ievērot likumprojektam nepieciešamās formas un satura prasības ir pamatota ar to, ka pēc likumdošanas iniciatīvas nodošanas Centrālajai vēlēšanu komisijai, tā negrozītā veidā tiek nodota parakstu vākšanai turpmākajai likumprojekta virzībai. Likumdošanas iniciatīvas īstenošanas kārtība demokrātiskā un tiesiskā valstī ir nepieciešama, lai nodrošinātu tautas gribas izteikuma īstumu un derīgumu, samazinot iespēju prettiesiskā veidā ietekmēt tautas likumdošanas procesu un tādējādi aizsargājot demokrātiskas valsts iekārtu (*skat. Satversmes tiesas 2009. gada 19. maija sprieduma lietā Nr. 2008-40-01 14. punktu*).

Pilsoņu kopuma iniciēts likuma vai Satversmes grozījumu projekts ir likuma projekts. Tādēļ tam jāatbilst tiem pašiem kritērijiem, kuriem jāatbilst jebkuram normatīvajam aktam, lai tas būtu piemērojams (*skat. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2014. gada 28. marta sprieduma lietā Nr. SA-3/2014 8.punktu*).

Pirmais kritērijs ir, ka likumprojektam jābūt pilnīgi izstrādātam pēc formas.

Saskaņā ar Saeimas Kārtības ruļļa 79. panta pirmās daļas 5. punkta otro teikumu arī vēlētāju iesniegtajiem likumprojektiem jābūt noformētiem likumprojekta veidā. Tādējādi likumprojektam ir jābūt noformētam atbilstoši likumprojekta noformēšanai izvirzītajām prasībām. Vienlaikus jāņem vērā, ka formālajām prasībām ir jābūt tikai tik augstām, lai izslēgtu tādus projektus, kuru piemērojamība formālu trūkumu dēļ nav iespējama (piemēram, projekts nav noformēts kā likumprojekts, projekta teksts saturiski ir nesaprotams, tekstā ir loģikas kļūdas u.tml.) (*skat. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2014. gada 28. marta sprieduma lietā Nr. SA-3/2014 9. punktu*).

Likumprojekts "Grozījumi Satversmē" Tieslietu ministrijas ieskatā atbilst likumprojektam izvirzītajām juridiskās tehnikas prasībām.

Otrais kritērijs ir, ka likumprojektam jābūt pilnīgi izstrādātam pēc satura.

Likumprojekts "Grozījumi Satversmē" paredz izteikt Satversmes 111. pantu jaunā redakcijā: "111. Valsts aizsargā cilvēku veselību un garantē ikvienam medicīniskās palīdzības minimumu. **Piespiedu vakcinācija ir aizliegta. Ierobežojumu noteikšana nevakcinētajiem ir aizliegta.**" Norādāms, ka pēc būtības Satversmes 111. pants tiek papildināts ar otro un trešo teikumu, jo pirmais teikums atbilst šā brīža Satversmes 111. panta redakcijai.

Likumprojekta un Satversmes grozījumu projekta izvērtēšanas metodoloģija atšķiras. Satversme nošķir likumdošanas varu un satversmes varu, proti, tiesības pieņemt un grozīt Satversmi. Satversmes grozīšanai, t.i., satversmes varas īstenošanai, Satversmē ir noteiktas stingrākas prasības (*skat. Satversmes tiesas 2007. gada 29. novembra sprieduma lietā Nr.2007-10-0102 56.2. punktu*). Šādas prasības attiecībā gan uz Saeimu, gan Latvijas pilsoņu kopumu ir nostiprinātas Satversmes 76.-79. pantā. Šāda kārtība ir paredzēta, lai Satversme netiktu grozīta pārāk bieži, ņemot vērā konstitūciju stabilitāti. Konstitūcijas stabilitāte ir būtiska konstitūcijas iezīme, kas atšķir to no zemāka juridiskā spēka normatīvajiem aktiem (*skat. J. Pleps, E. Pastars, I. Plakane, Konstitucionālās tiesības, 48.lpp*).

Konstitūcijas pārveidošana ir grūtāka, komplicētāka lieta nekā vienkārša likuma izdošana. Tas tiek atzīts par normālu parādību, jo konstitūcija ir augstākais likums, ar kuru saskaņotiem jābūt citiem likumiem, kuram tādā jāgarantē likumīgās vai tiesību sistēmas zināma stabilitāte, un tāpēc arī konstitūcijai pašai vajag būt pietiekoši stabilai, viņa nedrīkst pārāk viegli un pārāk bieži mainīties (*K. Dišlers, Demokrātiskas valsts iekārtas pamati, 30.lpp*).

Tādējādi, Satversmes grozīšana ir izņēmums no vispārējās normatīvo aktu grozīšanas kārtības un likumprojektam, kas paredz grozīt Satversmi, ir augstāks spēks attiecībā pret parastajiem likumiem.

Lai tiesību sistēma varētu funkcionēt, tā būtu efektīva un varētu tikt piemērota, tā nedrīkst būt pretrunīga. Tai jābūt iekšēji saskanīgai. Tādēļ jebkuram likumam pēc sava satura ir jāiekļaujas tiesību sistēmā. Tas nozīmē, ka likumam, pielietojot atzīto tiesību piemērošanas, it sevišķi interpretācijas metodoloģiju, ir jābūt piemērojamam, neradot pretrunu ar juridiskā spēka hierarhijā augstākām vai prioritāri piemērojamām tiesību normām. Šā tiesību sistēmas saskaņas principa ievērošanas prasība attiecas arī uz pilsoņu kopuma Satversmes 78. panta kārtībā pieņemtajiem likumprojektiem (*skat. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2014. gada 28. marta sprieduma lietā Nr. SA-3/2014 9.punktu*).

Jānorāda, ka šobrīd neviens normatīvais akts neregulē un nenosaka piespiedu vakcināciju visiem Latvijas iedzīvotājiem, tādējādi likumprojekts "Grozījumi Satversmē" neiederas pēc sava satura tiesību sistēmā.

Papildus norādāms, ka likumprojektā "Grozījumi Satversmē" iekļautajām tiesību normām ir jāiekļaujas ne tikai tiesību sistēmā kā tādā, bet arī pašā Satversmē un šīs normas nevar būt pretrunā ar tiem Satversmes pantiem, kuri netiek grozīti, kā arī tās nevar būt pretrunā Satversmes kodolam. Satversmes iekšējā saskaņotība nozīmē ne vien to, ka starp Satversmē ietvertajām normām un vērtībām nepastāv pretrunas un Satversmē tās ir iekšēji saskaņotas, bet arī to, ka Satversmes sistēmai ir raksturīga iekšēja loģika, kas noteic zināmas saturiskas prasības ikvienam Satversmes papildinājumam, lai tas iekļautos Satversmes sistēmā (*skat. J. Pleps, E. Pastars, I. Plakane, Konstitucionālās tiesības, 45.lpp*).

Pirmkārt, vēršam uzmanību, ka Satversme ir veidota īsa un lakoniska. Tieši lakoniskais izteiksmes stils pieļauj Satversmes normas iztulkot atbilstoši laikmeta garam un prasībām, orientējoties uz modernas demokrātiskas tiesību sistēmas juridiskajām atziņām (*J. Pleps, Par Latvijas Republikas Satversmi: vēsture un*

mūsdienas, pieejams:
https://www.saeima.lv/satversme/Satversme_Pleps_latviski.pdf). Jau pašreiz Satversmes 111. pants nosaka cilvēka pamattiesības veselības aizsardzības jomā. Satversmes 111. panta teikuma pirmajā daļā ir ietvertas gan individuālas pamattiesības uz veselību, gan sabiedrības kopējas jeb kolektīvas tiesības uz veselības aizsardzību (*Latvijas Republikas Satversmes komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības, 111. pants, S.Olsena*).

Norādāms, ka jau šobrīd Epidemioloģiskās drošības likums paredz Ministru kabinetam deleģējumu noteikt infekcijas slimības, pret kurām personas vakcinējamas obligāti, kā arī šīs vakcinācijas kārtību un vakcinējamo personu loku (*skat. Epidemioloģiskās drošības likuma 30. pants¹*). Savukārt saskaņā ar Ministru kabineta 2000. gada 26. septembra noteikumu Nr. 330 "Vakcinācijas noteikumi" 22., 28. un 39. punktu vakcinējamai personai ir tiesības atteikties no vakcinācijas.

Tādējādi nav saprotama Satversmes 111. panta papildinājuma būtība tieši ar vakcinācijas regulējumu, un kāpēc piespiedu vakcinācijas aizliegumam būtu jānodrošina konstitucionāla aizsardzība. Turklāt, ja Satversmes 111. pants tiks papildināts ar šādām tiesību normām, tas pavērs iespēju arī citos Satversmes pantos iekļaut detalizētāku regulējumu attiecībā uz konkrētu sfēru, līdz ar to izjaucot Satversmes lakonisko stilu, sistēmu un Satversmes pilnīguma koncepciju. Atbilstoši konstitūcijas pilnīguma koncepcijai, konstitūcija ir vienots un pilnīgs neregulējums, kurā nav robu vai iekšēju pretrunu (*skat. J. Pleps, E. Pastars, I. Plakane, Konstitucionālās tiesības, 39.lpp*).

Otrkārt, jāņem vērā, ka Satversmē ietvertās normas ir vispārīgas. Kā ir norādījusi

¹ 30.pants. Vakcinācijas vispārīgie noteikumi

(1) Infekcijas slimības, pret kurām personas vakcinējamas obligāti, kā arī šīs vakcinācijas kārtību un vakcinējamo personu loku nosaka Ministru kabinets. Izdevumus par vakcināciju pret minētajām slimībām sedz no gadskārtējā valsts budžetā šim nolūkam paredzētajiem līdzekļiem.

(2) Personas, kuras tiek nodarbinātas darbos, kas saistīti ar paaugstinātu inficēšanās risku, kā arī audzēkņi un studenti, kuri mācību vai prakses laikā saskaras vai var saskarties ar infekcijas slimību izraisītājiem, vakcinējami obligāti. Infekcijas slimības, pret kurām veicama vakcinācija, un darbus, kas saistīti ar paaugstinātu inficēšanās risku, kā arī vakcinācijas kārtību nosaka Ministru kabinets. Izdevumus, kas saistīti ar šo vakcināciju, sedz darba devējs vai izglītības iestāde.

(3) Ja sākusies epidēmija vai pandēmija vai pastāv tās draudi, var izsludināt papildu obligāto vakcināciju Ministru kabineta noteiktajā kārtībā.

(4) Vakcinācijas, kas nav paredzētas šā panta pirmajā un otrajā daļā, ir brīvprātīgas, individuālas, un visus izdevumus, kas saistīti ar tām, sedz vakcinējamā persona vai tās darba devējs, vai citas fiziskās un juridiskās personas. Ministru kabinets nosaka atvieglojumus atsevišķām iedzīvotāju grupām ar vakcināciju saistīto izdevumu apmaksai.

4.pants. Epidemioloģiskās drošības finansējums

(2) Epidēmijas vai pandēmijas gadījumā, kā arī tādās ārkārtējās situācijās, kuras draud izraisīt epidēmiju, finansējumu papildu obligātajai vakcinācijai saskaņā ar šā likuma [30.panta](#) trešo daļu, kā arī karantīnas un citu pasākumu veikšanai piešķir no valsts budžetā ārkārtējo situāciju novēršanai paredzētajiem līdzekļiem saskaņā ar likumu par valsts attiecīgā gada budžetu. Šādos gadījumos lēmumu par finansējuma piešķiršanu pieņem Ministru kabinets.

Satversmes tiesa, tiesību normas saturs nav identificējams tikai ar šīs normas vārdisko jēgu. Viens un tas pats formulējums var iegūt atšķirīgu saturu, ja tiek interpretēts, piemēram, atšķirīga juridiskā spēka vai atšķirīgā detalizācijas pakāpē izstrādāta tiesību akta ietvaros. Satversmei un likumam ir atšķirīgi mērķi un uzdevumi, tāpēc arī šiem tiesību aktiem ir atšķirīga vispārinājuma pakāpe. Satversme kā valsts pamatlikums ir apveltīta ar augstu vispārinājuma līmeni, savukārt likuma mērķis ir iedzīvināt Satversmē noteikto (*skat. Satversmes tiesas 2012. gada 19. decembra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2012-03-01 15. punktu*). Papildinot Satversmes 111. pantu ar otro un trešo teikumu atbilstoši likumprojektam "Grozījumi Satversmē", tiks izjaukta arī Satversmes augstā vispārinājuma pakāpe. Vispārīgu normu iekļaušanas mērķis Satversmē ir tas, ka Satversmē tiek ietvertas tādas normas, kuras būs spēkā nenoteikti ilgu laiku. Līdz ar to šādu normu iekļaušana Satversmē iespējams nākotnē varētu pārkāpt citu personu tiesības uz veselības aizsardzību vai pat visas sabiedrības tiesības uz veselības aizsardzību, ņemot vērā, ka sabiedrības veselība ir viena no Satversmē ietvertajām konstitucionālajām vērtībām, kuras aizsardzībai valsts var ierobežot citu personu tiesības.

Treškārt, jāņem vērā Satversmes vienotības princips. Satversmes vienotības principa piemērošana balstās uz pieņēmumu, ka Satversme ir vienots veselums (*skat. Satversmes tiesas 2003. gada 27. jūnija sprieduma lietā Nr. 2003-04-01 secinājuma daļas 1.1. punktu*). Satversme ir vienots veselums, un tajā ietvertās tiesību normas ir savstarpēji cieši saistītas. Lai pilnīgāk un objektīvāk varētu noskaidrot atsevišķu Satversmes normu saturu, tās interpretējamās kopsakarā ar citām Satversmes normām. Satversmes vienotības princips liedz atsevišķu konstitucionālo normu iztulkot atrauti no citām Satversmes normām, jo Satversme kā vienots dokuments ietekmē katras atsevišķas normas tvērumu un saturu (*skat. Satversmes tiesas 2006. gada 16. oktobra sprieduma lietā Nr. 2006-05-01 16. punktu*). Tādējādi likumprojektā "Grozījumi Satversmē" ietvertās normas ir aplūkojamās kopsakarā ar citām Satversmes normām. Piemēram, jānorāda uz Satversmes 91. pantu, kas noteic, ka visi cilvēki Latvijā ir vienlīdzīgi likuma un tiesas priekšā. Cilvēka tiesības tiek īstenotas bez jebkādas diskriminācijas. Līdz ar to likumprojektā "Grozījumi Satversmē" paredzētais, ka ierobežojumu noteikšana nevakcinētajiem ir aizliegta, Tieslietu ministrijas ieskatā ir izvērtējama Satversmes 91. panta tvērumā. Akcentējam, ka ierobežojumu noteikšana epidemioloģiskās drošības labad ir pieļaujama tikai tādā mērā, cik tas nepieciešams sabiedrības un indivīda veselības, dzīvības un drošības nodrošināšanai. Ja kādai personu kategorijai jebkādu iemeslu dēļ risks saslimt un pārnēsāt bīstamu infekciju ir ievērojami zemāks, salīdzinot ar citām personām, tad ierobežojumu saglabāšana šādām personām (kas nerada apdraudējumu) jau vairs nebūtu atbilstoša tiesiskās vienlīdzības principam. Jārēķinās, ka vienlīdzības princips paredz salīdzināt vienādos faktiskos apstākļos esošas personas, bet atšķirīgos apstākļos esošām personām ir pamats (un pat reizēm pienākums) noteikt citādu (atšķirīgu) regulējumu. Kā minēts iepriekš, Satversmē ietverta norma būs daudzkārt piemērojama jebkādos apstākļos turpmāk, tāvad piedāvātās tiesību normas redakcija ir izvērtējama abstrakti un vispusīgi. Tieslietu ministrijas ieskatā, tomēr vadoties no objektīvajiem pierādījumiem par konkrēto epidēmiju, var būt pamats paredzēt personām atšķirīgas tiesības un pienākumus.

Savukārt likumprojekta "Grozījumi Satversmē" ietvertais, ka *piespiedu vakcinācija ir aizliegta*, izriet, piemēram, no:

1) Satversmes 94. pantā nostiprinātajām tiesībām uz personas brīvību un personas neaizskaramību.

2) Satversmes 96. pantā noteiktajām tiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību. Tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību veselības aprūpes jomā izpaužas kā valsts pienākums jebkādā veidā atturēties no iejaukšanās un nodrošināt individuālas tiesības brīvi pieņemt lēmumus par dažādiem veselības aprūpes pasākumiem. Cilvēka brīvība un neaizskaramība nodrošina cilvēka autonomijas un pašnoteikšanās realizāciju. Cilvēka neaizskaramības princips nosaka, ka cilvēka ķermenī iejaukties drīkst tikai tad, ja persona ir tikusi informēta par iejaukšanās mērķi un raksturu un ir brīvi devusi piekrišanu šādu iejaukšanos veikt (*Latvijas Republikas Satversmes komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības, 111. pants, S.Olsena*).

3) ievērojot Satversmes 99. pantā nostiprinātās tiesības uz domas, apziņas un reliģijas brīvību, valstij, organizējot sabiedrības veselības aizsardzības pasākumus un nodrošinot veselības aprūpi, ir jārespektē minētās tiesības.

Tāpat Satversme garantē tiesības uz ikviena dzīvības aizsardzību (93.pants), kā arī esošā 111.panta redakcija garantē, ka "Valsts aizsargā cilvēku veselību un garantē ikvienam medicīniskās palīdzības minimumu". Nākotni prognozēt nav iespējams, un citas epidēmijas, arī smagākas, turpmāk var notikt, līdz ar to sabiedrības veselības vārdā vakcinācija var kļūt kritiska visas nācijas pastāvēšanai. Satversmē ierakstot, ka *piespiedu vakcinācija ir aizliegta*, skaidri jāapzinās, ka šī norma tā arī būs absolūti piemērojama pat 100% letālu un ārkārtīgu infekciozu, smagu un bīstamu epidēmiju gadījumā, taču šajā situācijā netiks sasniegts, pirmkārt, valsts pamatpienākums rūpēties par nācijas kā tādas izdzīvošanu un saglabāšanu, otrkārt, samērīgums ar citu personu tiesībām uz dzīvības un veselības aizsardzību, un treškārt, valsts pienākumu rūpēties par sabiedrības veselības aizsardzību.

Normas piemērošanai ir svarīgi noskaidrot normā lietoto vārdu un terminu jēgu. Jānorāda, ka no likumprojektā "Grozījumi Satversmē" ietvertā normas formulējuma nav saprotams, ko nozīmē termins "*piespiedu*". Par būtisku kritēriju, kas liecina par to, ka tiesību norma ir formulēta skaidri, Satversmes tiesa ir atzinusi tās seku paredzamību, proti, "normai jābūt formulētai tā, lai ļautu personām skaidri paredzēt precīzu tās piemērošanas jomu un nozīmi" (*skat. Satversmes tiesas 2012. gada 3. maija sprieduma lietā Nr. 2011-14-03 16.2. punktu*). Līdz ar to, ir jāpieņem tāds likums, kas ir pietiekami skaidrs un ir saprotama tā piemērošanas joma un nozīme.

Tā kā iniciatīvas grupas iesniegtā likumprojekta tekstu turpmākajā procesā vairs nevar grozīt, ir jānodrošina tas, lai tautas nobalsošanai netiktu virzīts tāds projekts, kas ir pretrunā ar demokrātiskas un tiesiskas valsts pamatvērtībām. Vēlētāju likumdošanas iniciatīvas īstenošanas mehānismam ir jānodrošina tas, lai minētajām vērtībām neatbilstoša likumprojekta virzība tiktu apturēta pēc iespējas savlaicīgi. Ja tautas nobalsošanai regulāri tiktu nodoti nekvalitatīvi vai nekonstitucionāli likumprojekti, tad tiktu nivelēta pati vēlētāju likumdošanas iniciatīvas ideja un ar laiku varētu

samazināties vēlētāju pilsoniskā aktivitāte (*skat. Satversmes tiesas 2013. gada 18. decembra sprieduma lietā Nr. 2013-06-01 13.2. punktu*).

Ievērojot minēto, Tieslietu ministrijas ieskatā likumprojekts "Grozījumi Satversmē" neiekļaujas Satversmes sistēmā, un tas nav uzskatāms par iesniegtu atbilstoši Satversmes 78. pantam, jo nav pilnīgi izstrādāts pēc satura un neiekļaujas Latvijas tiesību sistēmā.

Valsts sekretāra vietnieka
tiesību politikas jautājumos p.i.

O.Zeile